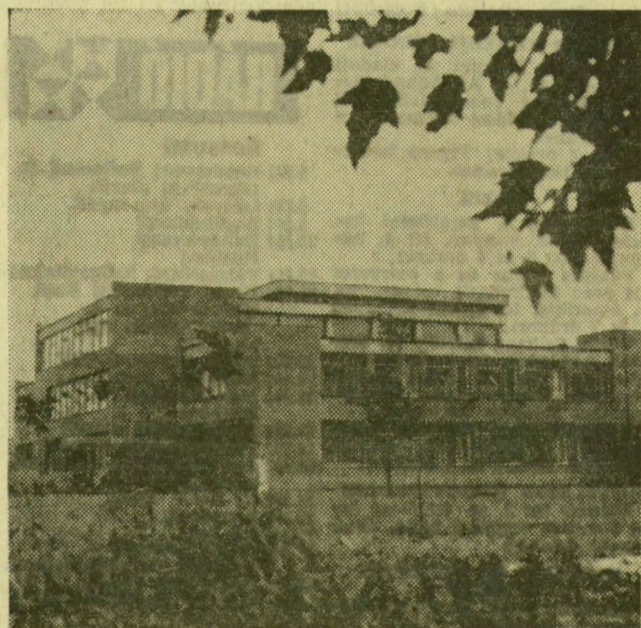

Komócsin Zoltán nevét veszi fel

Az épület külső képe

Munka a tankonyhában (Fotó: Enyedi Zoltán)

Jelentős esemény színhe-
lye lesz ma, szombaton dél-
előtt 10 órakor a vásárhelyi
Vendéglátóipari Szakközép-
iskola, Kereskedelmi és Ven-
déglátóipari Szakmunkás-
képző Intézet és Kollégi-
um: az intézmény Komócsin
Zoltán, a magyar munkás-
mozgalom kiemelkedő
alakja, a korán elhunyt po-
litikus, államférfi és nem-
zetközileg ismert publicista
nevét veszi fel.

A 46 millió forintos be-
ruházással épült, s 1974-ben
átadott modern, 12 tanter-
mes, áruvizsgálati laborató-
riummal, könyvtárral, tor-
nacsarnokkal és KISZ-klub-
bal rendelkező iskola Csong-
rád, Bács-Kiskun, Békés,
Hajdú és Szolnok megye ré-
szére képez szakembereket.
Jelenleg 190 diák tanul a
szakközépiskolában, illető-
leg 282-en ismerkednek a
kereskedelmi eladó és 119-
en a vendéglátóipari szak-
mával.

A nagy hozzáértéssel vég-
zett oktatómunkát a szak-
mai tantárgyi versenyeken
elért számos helyezéssel bi-
zonyítják évről évre a tanu-
lók.

A szakmai ismeretek át-
adása mellett az iskola kö-
vetkezősre törekszik a
fiatalok szocialista szellemű
nevelésére is, abból kiin-
dulva, hogy a kereskedelmi
és vendéglátóipari dolgozók
általános emberi magatartá-
sa, elvhű kiállása — alap-
vető politikai kérdés. Ez in-
dította az intézmény veze-
tőit és tantestületét arra,
hogy az iskola olyan példakép
nevét vegye fel, aki egész
életében az ifjúság, a másik
ember, a háza, a

nép, az emberiség jobbsor-
sáért dolgozott nagy oda-
adással és felelősséggel. A
névadást az is indokolja,
hogy Komócsin Zoltán po-
litikai tevékenységének kez-
dete Csongrád megyéhez
fűződik, s 1944. őszén mint
kereskedelmi szakmunkás
Hódmezővásárhelyről tért
vissza a felszabadult Sze-
gedre.

Tanácselnöki értekezlet a Parlamentben

Dr. Papp Lajosnak, a Mi-
nisztertanács Tanácsi Hiva-
tala elnökének vezetésével
pénteken a Parlament Go-
belin-teremben értekezletet
tartottak a fővárosi, a me-
gyei és a megyei városi ta-
nácselnökök. A tanácskozá-
son részt vett Nagy Tibor,
az MSZMP KB osztályveze-
tő-helyettese is. Elsőként
Szurdi István belkereske-
delmi miniszter adott tájé-
koztatást az üzletek nyitva-
tartási rendjéről, az alko-
holtartalmú italok árusítá-
sának helyzetéről, valamint
az első négy hónap ellátá-
sáról. Oláh István altábor-

nagy, a Magyar Néphadsze-
reg vezérkari főnöke, hon-
védelmi miniszterhelyettes a
nemrég megalkotott új hon-
védelmi törvényről és vég-
rehajtási jogszabályairól tá-
jékoztatta a megjelenteket.
Ezt követően dr. Gergely
István államtitkár, az Or-
szágos Vízügyi Hivatal el-
nöke számolt be a vízgaz-
dálkodás ötödik ötéves ter-
véről.
Végül dr. Papp Lajos ál-
lamtitkár azt értékelte, ho-
gyan érvényesülnek a ká-
derpolitikai elvek a tanácsi
szervezetben.

Aranykoporsó

Somogyi Károlyné felvétele

A szegedi operai találko-
zón csütörtök este mutatták
be a szegedi társulat előadá-
sában Vántus István operá-
ját, az Aranykoporsót. A
Szalatsy István vezényelte
előadás szép sikert aratott.
(Képünkön Réti Csaba Quin-
tipor és Berdál Valéria, Ti-
tanilla). A tegnap délutáni
szakmai tanácskozáson Gá-
bor István újságíró volt a
vitavezető, a Juhász Gyula
Művelődési Központban. Es-
te a pécsiak bemutatóját tap-
solta a közönség, Breitner
Tamás dirigálásával, Huszár
Klára rendezésében, Weber:
A bűvös vadász című ope-
ráját játszották. A szegedi

operai találkozó ma, szom-
baton fejeződik be. Délután
a Postás Művelődési Házban
Smetana vígoperáját, Az el-
adott menyasszonyt mutatja
be — László Endre vezetésé-
vel, Kertész László rendezé-
sében — az Állami Déryné
Színház, 3 órától. Este a sze-
gedi társulat előadása zárja
a fesztivált: Pál Tamás ve-
zenyli a Figaro házasságát.

Könyv

Robinson Crusoe, írta Daniel Defoe — betűztem
a kifényesedett címlap vásznába nyomott be-
tűket. Így, persze, ahogyan írva agyon. S per-
sze, már-már döbönt csodálkozással. Az még megfér:
hatéves agyam kicsi tábláján, hogy nem csupán nagy-
anyám rézcsatos imakönyve létezik, de van abécs
könyv is; kutyák, macskák, virágok, korszályzó gyere-
kek a tarka lapokon, s némelyik olyan valóságosra
festve, mintha csak élne. Eszerint létezik egy harmá-
dik könyv is, mégpedig ez, amelyben a York városá-
ban született tengerész izgalmas kalandjait örökítették
meg. Beletelt másfél hét, amíg a végére jutottam, köz-
ben s észrevétlenül tanultam meg olvasni. Vittem vissza
nagy köszönettel a hatodik szomszédomban lakó öreg-
diáknak, aki az utcai nagyszoba oldalós vakablakán
félrebillentett egy tarka függőnyt, s becsúsztatva Ro-
binsont — de hová! — több tucatra menő más köny-
vek mellé. Most csodálkoztam igazán: Robinson és
Péntek története nem a harmadik könyv a világon,
Bizonyára sokadik, hiszen lennie kell más nagyszobák-
nak, más vakablakoknak is, ahol ugyanígy sorakoznak
a könyvek, ijesztően, fenyegetően, mint valami erőt fi-
togatató hadsereg.

Mindez akkor fut végig mai agyam mozián, ami-
kor a magam könyvszáradai, zászlóaljai előtt ülve ol-
dalra pillantok, s látom, hogy a fiam, aki alig ki-
lencéves, a hátam mögötti polcra kisközlő le a hatal-
mas lezikont, mert valamire kíváncsi. Megszokta, hogy
a nagy könyvekben kutakodjon, megbízhatóbbnak tartja,
mint az apját. Némi öröm, s — bármily különös —
ennél nagyobb irigység szele csap meg. Kinek ne jutna
eszébe ilyen pillanatokban: ha nekem ilyen módomban
lehetett volna! Ha nekünk ilyen módunk lehetett volna!
Mesélem a történetet egy ismerősnek, akinek a
könyv nem munkaeszköze, mégis tart a háznál szép
számmal. (S nem, igazán nem divatból, s nem dísznek.
Valami rossz kabarétréfából maradt a példa, úgyzól-
ván elismert „szociológiai” mintának, miszerint Ko-
vácsék bemennek az asszonnyal a könyvesboltba, s
kérik egy méter tíz centi hosszú könyvsort, ennyi
kell az új szekrény üveges polcára. Lehetőleg zöld ge-
renciék legyenek persze, mert az passzol a bútor hu-
zatához. Nem igaz, nem lehet igaz. A könyv természet-
e nem engedheti, nem is engedi, hogy efféle gúnyt
űzzenek véle. Hiszen az ilyen embernek annyi köze
van író-nyomdász-szerkesztő közös termékéhez, mint
mondjuk a könyvégetőnek. Könyvégető pedig miért
venne könyvet?) Vélem sóhajtot, mondom, az ismerős,
aztán sorolja ő is a maga emlékeit: inas koromban
kaptam az első könyvet, valami verseny után, az első
keresetemből már szakkönyvet vettem, de jött aztán
más is. A srácoknak valóban olyan természetes már,
mint a levegő. Könyvhéten pár éve már együtt járjuk
a sátrakat az asszonnyal, nehogy mindketten megve-
gyük ugyanazt, Jártunk már úgy, eladni meg valahogy
én röstellem...

Egy példa ez is, alkalmatlan az általánosításra.
Nem is akarom nagy szavakkal kimondani,
hogy ime, itt tart a magyar munkás: létszük-
séglete a könyv, a műveltség, miként a kenyér. A
példák azonban sokasodnak, a közelgő könyvhéten bi-
zonyára megint sokasodnak a vásárlók is, mintha a
könyvsátoros utca végén Gárdonyi kis aforizmája len-
ne kirva óriás betűkkel, a minden reklámnál többet
mondó, két rövid mondat: „A könyvre adott pénz lát-
szólag kibótt pénz. Mint a vetőmag.”
Annus József

Gyorslista

a gépkocsinyeremény-betétkönyvek
1976. május 26—27-én megtartott
sorsolásáról

Az Országos Takarékpénztár a gépkocsinyeremény-
betétkönyvek 60. sorsolását május 26—27-én Budapesten, az
OTP központjában tartotta meg.

A sorsoláson azok a 10 000 és 5000 forintos betétkönyvek
vettek részt, amelyeket 1976. január 31-ig váltottak és 1976.
április 30-án még érvényben voltak.

A budapesti és vidéki betétkönyvekre összesen 742 gép-
kocsit sorsoltak. Az 5000 forintos betétkönyvekre 525 da-
rab, a 10 000 forintosokra 217 darab gépkocsi jutott.
Alább közljük a Csongrád megyében váltott és nyeremény-
nyel kihúzott betétkönyvek számát, valamint a nyere-
ménygépkocsi gyártmányát.

10 ezer forintos nyereménybetétkönyvek			
5 016 879	Skoda	5 037 001	Skoda
5 019 187	Trabant	5 039 714	Wartburg
5 033 122	Trabant	5 046 033	Zsiguli
5 033 734	Skoda		
5000 forintos betétkönyvek			
5 513 684	Trabant	5 603 955	Trabant
5 528 783	Zsiguli	5 611 697	Wartburg
5 546 423	Trabant	5 618 241	Trabant
5 566 333	Wartburg	5 623 472	Zsiguli
5 571 496	Skoda	5 638 573	Wartburg
5 572 492	Wartburg	5 639 338	Skoda
5 578 646	Trabant	5 639 945	Skoda
5 581 258	Trabant	5 643 685	Skoda
5 590 343	Zsiguli	5 647 339	Zsiguli
5 597 628	Trabant		

A gyorslista közvetlenül a húzás után készült, ezért az
esetleges számbákért nem vállalunk felelősséget. A nyere-
mes betétkönyvet, vagy az azt helyettesítő „Igazolás”-t a be-
tétkönyvet kiállító takarékpénztári fióknál, postahivatalnál
vagy takarékszövetkezetnél kell bemutatni.

Hol fáj a vidéki operának?

Trefának szánta valaki,
hogy a vidéki operajátszás
gondjait fölbányászó szak-
mai összejövetelen (a szegedi
operai találkozó keretén-
ben) elég lehet magnóról le-
hallgatni a három év előtti
tanácskozást. Aminthogy az
változatlanul érvényes, Ker-
tész Gyula vitaindítójából,
a hozzászólásokból aztán kide-
rült, megint, hogy a humor
nem trefadolog.

Hol fáj a vidéki operá-
nak, mitől gyógyul nehezen?
A válasz rövid: nincs éne-
kes és nincs zenekari játé-
kos. Pontosabban, nincs
elég. Elapadóban az után-
pótlás, a folytonosságra ke-
vés a biztosíték. Három ope-
rarendező kért szót: Huszár
Klára az Operaházból, Ker-
tész Gyula Debrecenből,
Horváth Zoltán Szegedről.
Eppen húsz esztendeje
végeztek azonos évfolyamon,
és azóta nem képeznek ope-
rarendezőket, a színműve-
szeti főiskolán. Ime a be-
tegség egyik tünete. A vi-
déki operajátszás hovato-
vább nem a pénz, hanem
a foglalkozásbeliek hiányát
szenvedi. Az Állami Opera-
ház főlészippantja a zene-
akadémia végzőseit, vidékre
régóta nem jut, s miután
karriert csak a főváros ígér,
a vidéken bontakozó tehet-
ség útja sem más — így a
hoppnmaradt kisebb társu-
latok kénytelen-kelletlen
egymástól lopkodnak. Ker-

tész Gyula zsörtölődik, mi-
nek hallgassa az operavizs-
gát Pesten, ha nem profi-
tálhat belőle. Horváth Zoltán
cáfol, mert legutóbb ne-
ki ajánlották, válasszon a
friss diplomásokból. Huszár
Klára meg tényként konsta-
tálja: bőven akadnak ki-
használatlan énekesek az
Operaházban, miért ne kap-
hatnának feladatokat vidé-
ken.

Ha hiszünk a hazai zene-
kultúra, a magyar operaját-
zás oszthatatlan egységessé-
gében, mi akadály a szer-
vezett együttműködésnek.
Szerencsére múlté már az
színházvezetői szemlélet,
mely a töbtagozatú színhá-
zokból (még néhány éve is)
számúztat volna a műfajt.
Dehát mi hiányzik ahhoz,
hogy a vidéki városok meg-
kapják, neveljék, sőt meg-
tarthassák, letelepíthessék az
énekes és hangszeres (ki-
váltképpen vonós) zenésze-
ket? A szegedi zeneigazga-
tónak némileg kellemeseb-
bek a gondjai: nem kockáz-
tathat szerződést a kiforrat-
lan, képzetlen énekesekkel,
hiszen ha nem válik be,
más helyét foglalta el: sze-
rinte a minisztériumi ösz-
töndíj segítene. A feladat
most színvonalasabbá tenni
a vidéki operajátszást, mert
jelenleg a premier és are-
pertoár-előadás között mind-
össze annyi a különbség,
hogy az előbbire kellően a
következők felelős-
főlkészülnek, az utóbbit „csak
ségével.”

A tájelőadások tapaszta-
latai sem rózsásak. A szak-
emberek értetlenül állnak a
milliókért fölépített, impo-
zans művelődési házak ka-
puinál, ahol a diszleteket
sem képesek behordani, a
színpadon meg a zenekari
árokban szűkös hely jut a
produkciónak. Ha a terve-
zők gondoltak a közönségre
(s mi kényelemmel kínál-
ják), miért nem az előadók-
ra? Panaszkodnak az éneke-
sek is. Házasságot kötöttek
a vidéki műzszakka, noha
szívesen „megcsálnák”, ha
csak szerény alkalmakra is,
hiszen a vendégjáték frissi-
tően hat — rájuk, a közön-
ségre. Mindenkinél üdvös,
mégsem gyakorlat: amire
akad példa, az rendszerint
tűzoltó-munka, előfordul,
hogy hébe-hóba „leszólíta-
nak” valakit a színpadról
Debrecenben, s vonatra ül-
tetik, ugorjon be estére Pé-
csett, a kollega megbetéte-
gett. Vállalják, betyárbecsü-
letből is; a szervezett ven-
dégcsere azonban más.
Forró indulatokkal, szen-
vedélyesen és igazul érvel-
tek a szegedi operatálko-
zó szakmai klubdélutánján.
És azon sajnálkoztak hogy
a lassan-lassan elődázhatat-
lan intézkedésekhez ezúttal
sem érkezett partner (egyet-
len kivétellel) olyan infé-
ményektől, ahonnan cáfolhat
vagy egyetérthet valaki —
hogy az előbbire kellően a
következők felelős-
főlkészülnek, az utóbbit „csak
ségével.”
Nikolényi István